

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Leigh Bardugo
HELL BENT

Copyright © 2022 by Leigh Bardugo
Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05370-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

LI BARDUGO

OTISAK PAKLA

Preveo Vladimir Nikolić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

*Za Mirijam Pastan,
koja mi je pročitala sudbinu u šoljici kafe*

Bez pameti ikakve
sav rad im beše, dok im zvezda tamni put
ne otkrih, njihov izlazak i zalazak.
Pa onda broj im nađoh, znanje najbolje,
i slova dадоh im da znaju pisati,
i pamćenje, tu majku svega umeštva.*

Eshil, *Okovani Prometej*
Natpis iznad ulaza u Memorijalnu biblioteku *Sterling*,
Univerzitet Jejl

Culebra que no mir morde, que viva mil anos.
Dabogda zmija koja me ne ugrize živila hiljadu godina.

Sefardska izreka

---

* Eshil, *Persijanci; Okovani Prometej*, prev. Miloš N. Đurić, Gutenbergova Galaksija, Beograd, 2002, str. 117. (Prim. prev.)

~~~~~

PRVI DEO

KAKO GORE

Novembar

Aleks je prišla Crnom brestu kao da se prikrada nekoj divljoj životinji, oprezno koračajući dugim i krivudavim prilaznim putićem, pazeći da ne pokaže strah. Koliko je samo puta prošla tuda? Ali tog dana je bilo drugačije. Kuća se pojavila na vidiku kroz gole grane drveća kao da ju je čekala, kao da je čula njene korake i željno iščekivala njen dolazak. Nije čučala kao plen. Stajala je – tri sprata sivog kamena i krov na dve vode, vuk sa ispruženim šapama i iskeženim zubima. Crni brest je nekad bio pitom, blistav i doteran. Ali predugo je bio prepušten sâm sebi.

Daskama zamandaljeni prozori na drugom spratu činili su sve znatno gorim, zagnojena rana u boku tog vuka koja bi, ako se ne očisti i ne previje, mogla da ga izludi.

Ubacila je ključ u stara zadnja vrata i ušla u kuhinju. Unutra je bilo hladnije nego napolju – nije se moglo priuštiti grejanje, a nije ni bilo razloga za to. Međutim, uprkos hladnoći i misiji koju je došla tu da ispuni, prostorija je i dalje odisala dobrodošlicom. Bakarni tiganji visili su u urednim nizovima iznad velikog starinskog štednjaka, blistavi i spremni, željni da budu upotrebljeni. Pod od škriljca bio je besprekorno čist, a radne površine oribane i ukrašene flašom od mleka punom grančica božikovine koje je Dozova pažljivo aranžirala. Kuhinja je bila najfunkcionalnija odaja u Crnom brestu, živa od redovne brige, čist i uredan hram svetlosti. Dozova se na taj način nosila sa onim što su učinile sa stvorenjem koje je vrebalo u balskoj dvorani.

Aleks je imala rutinu. Pa, Dozova je imala rutinu, a Aleks se trudila da je se pridržava, a to joj je izgledalo kao stena za koju je mogla da se uhvati

dok je strah pokušavao da je odvuče na dno. Otključaj vrata, razvrstaj poštu i spusti je na pult, napuni Kozmove posude svežom hranom i vodom.

Obično su bile prazne, ali Kozmo je tog dana izvrnuo hranu na stranu, razbacavši granule u obliku ribica svuda po podu, kao u znak protesta. Darlingtonov mačor bio je ljut zbog toga što su ga ostavile samog. Ili uplašen zato što više nije bio toliko usamljen.

„Ili si možda samo jedno obično izbirljivo govance“, promrmljala je Aleks, čisteći hranu. „Preneću tvoje komentare glavnom kuvaru.“

Nije joj se svideo zvuk sopstvenog glasa, krt i lomljiv u sveopštoj tišini, ali prisilila se da sporo i metodično završi čišćenje. Napunila je posude za hranu i vodu, bacila u đubre neželjenu poštu adresiranu na Danijela Arlingtona, pa ubacila račun za vodu u svoju torbu, koju će vratiti u Il Ba-stone. Sve su to bili koraci jednog rituala, brižljivo obavljeni, ali nisu nudili nikakvu zaštitu. Razmislila je o tome da skuva sebi kafu. Mogla bi da sedi napolju na zubatom suncu i sačeka da Kozmo dode i pronađe je, kad nađe za shodno da batali šunjanje po zamršenom laverintu od žive ograde u potrazi za miševima. Mogla bi to da uradi. Da odgurne zabrinutost i bes u stranu i proba da reši ovu zagonetku, iako nije želela da dovrši sliku koja se pomaljala sa svakim novim i gadnjim delićem.

Podigla je pogled ka plafonu kao da može videti kroz podne daske. Ne, nije mogla tek tako da sedi na tremu i pravi se da je sve cakum-pakum, ne kad su njene noge želele da se popnu uz stepenice, ne kad je znala da bi trebalo da pobegne glavom bez obzira u suprotnom smeru, zaključa kuhinjska vrata za sobom, pretvara se da nikad nije ni čula za ovo mesto. Došla je ovde s razlogom, ali sad se začudila vlastitoj gluposti. Nije bila dorasla ovom zadatku. Razgovaraće sa Dozovom, možda čak i sa Tarnerom. Za promenu će napraviti plan umesto što glavom bez obzira srlja u katastrofu.

Oprala je ruke u sudoperi i, tek kad se okrenula da uzme krpu, spazila je otvorena vrata.

Obrisala je ruke, trudeći se da ignoriše način na koji joj se srce diglo u grlo. Nikad ranije nije primetila ta vrata u ostavi, prolaz između lepuškastih staklenih vitrina i polica. Nikad ranije nije videla ta vrata otvorena. Ni sad ne bi trebalo da su otvorena.

Možda ih je Dozova tako ostavila. Ali Dozova je lizala svoje rane od obreda i skrivala se iza nizova kartica za učenje. Danima nije bila ovde, ne otkako je

Otisak pakla

stavila grančice božikovine na pult, stvarajući sliku idiličnog života. Čisto i uredno. Protivotrov za ostatak njihovih dana i noći, za tajnu na spratu iznad.

Dozova i Aleks nikad se nisu baktale tom ostavom, nizovima prašnjava vih tanjira i čaša, činjom za supu veličine omanje kade. To je bio jedan od brojnih zakržljalih udova te stare kuće, nekorišćenih i zaboravljenih, ostavljenih da atrofiraju od Darlingtonovog nestanka. A svakako se nikad nisu zamajavale oko podruma. Aleks nikad nije čak ni razmišljala o njemu. Sve dosad, dok je stajala za sudoperom, okružena urednim plavim pločicama sa slikama vetrenjača i visokih brodova, i zurila u taj crni otvor, u savršeni pravougaonik, u iznenadnu prazninu. Izgledalo je kao da je neko jednostavno oljuštio deo kuhinje. Ličilo je na otvoren grob.

Zovi Dozovu.

Naslonila se na radnu površinu.

Izadi iz kuhinje i pozovi Tarnera.

Spustila je kuhinjsku krpu i izvadila nož iz držača pored sudopere. Poželela je da u blizini ima sivolikih, ali nije htela da rizikuje da dozove jednog.

Tištala ju je veličina kuće, njena duboka tišina. Iznova je podigla pogled, pomislila na zlatasto svetlucanje kruga, vrelinu kojom je zračio. *Imam velike apetite.* Jesu li je te reči uzbudile iako je trebalo da je uplaše?

Tiho je pošla prema otvorenim vratima, nepostojanju vrata. Koliko su duboko kopali kad su gradili ovu kućerinu? Izbrojala je tri, četiri, pet kamenih basamaka koji su vodili u podrum, pa iščezavali u mraku. Možda nije bilo više stepenika. Možda će zakoračiti, pasti, nastaviti da pada u hladnoću.

Opipala je duž zida u potrazi za prekidačem za svetlo, a onda je podigla glavu i ugledala dronjavu parče kanapa koje je visilo sa ogoljene sijalice. Cimnula ga je, a topla žučkasta svetlost preplavila je stepenište. Sijalica je utešno zujala.

„Sranje“, promrmljala je sebi u bradu. Njen strah je ispario, ne ostavivši ništa osim stida. Samo obično stepenište, drvena ograda, police pretrpane krpama, kanticama s farbom, alatima. Jedva primetan, memljiv vonj podizao se iz tame ispod, zadah povrća, dašak truleži. Čula je kapanje vode i šuškanje nečega što je mogao biti pacov.

Nije mogla sasvim da razabere podnožje stepeništa, ali mora da dole postoji još jedan prekidač za svetlo. Mogla bi da siđe, da se uveri kako niko

nije riškao po podrumu, da vidi moraju li Dozova i ona da postave zamke za glodare.

Ali zašto su vrata bila otvorena?

Možda ih je Kozmo gurnuo na jednoj od ekspedicija lova na miševe. Ili je možda Dozova svratila i sišla u podrum tražeći nešto svakidašnje – herbicid, papirne ubruse. Zaboravila je da zatvori vrata.

Zato će ih ona zatvoriti. Zaključaće ih. A ako, igrom slučaja, dole ima nečega što ne bi trebalo da bude tamo, može da ostane tu gde jeste sve dok ne pozove pojačanje.

Mašila se rukom za kanap i zastala, šakom stežući užicu, osluškujući. Učinilo joj se da je opet čula – dole, tiho šištanje.

Zvuk njenog imena. *Galaksija*.

„Jebes ovo.“ Znala je kako se završava ovaj film, a nije bilo šanse da ode dole.

Cimnula je kanap i čula prasak sijalice, a onda ju je nešto snažno udario između lopatica.

Pala je. Nož joj je ispaо iz šake. Suzbila je nagon da ispruži ruke da ublaži pad i umesto toga rukama je zaštitila glavu, pustivši da njeno rame primi silinu udarca. Napola se skotrljala, a napola otklizala u podnožje stepeništa i silovito tresnula na pod, a vazduh joj je izleteo iz pluća kao promaja kroz prozor. Vrata iznad nje su se zalupila. Čula je škljocaj brave. Bila je u mrklom mraku.

Srce joj je lupalo kao bubanj. Šta je tu s njom? Ko ju je zaključao u podrum sa tim? *Ustani, Sternova. Saberi se jebote. Spremi se za borbu.*

Čiji je to glas čula? Svoj? Darlingtonov?

Svoj, naravno. Darlington nikad ne bi psovao.

Osovila se na noge, pribila se leđima uza zid. Makar ništa nije moglo da je napadne iz tog pravca. Bilo joj je teško da diše. Jednom kad se kosti slome, steknu tu naviku. Blejk Kili joj je pre nešto manje od godinu dana polomio dva rebra. Pomislila je da su možda ponovo slomljena. Šake su joj bile klizave. Pod je bio mokar od curenja vode iz neke prastare cevi u zidovima, a vazduh je mirisao plesnivo i pogrešno. Obrisala je dlanove o farmerke i sačekala, dišući plitko i isprekidano. Odnekud iz mraka čula je nešto što je moglo biti civiljenje.

Otisak pakla

„Ko je tamo?“, prodahtala je, mrzeći strah u svom glasu. „Izađi da te vidim, kukavički kućkin sine.“

Ništa.

Zapetljala je oko telefona, a plavičasti sjaj ekrana bio je treperav. Uperila je snop svetlosti u police sa starim razređivačem, alatom, kutijama označenim iskrzanim rukopisom za koji je znala da je Darlingtonov, prašnjavim kutijama ukrašenim okruglim logoom: Fabrika čizama *Arlington*. Onda se svetlost odbila od dva para očiju.

Aleks je progutala vrisak, zamalo nije ispustila telefon. To nisu bili ljudi, već sivoliki, žena i muškarac. Grčevito su se držali jedno za drugo, drhteći od straha. Ali nisu se plašili nje.

Pogrešila je. Pod nije bio mokar od kišnice ili vode iscurele iz stare cevi. Bio je klizav od krvi. Ruke su joj bile prekrivene krvlju. Razmazala ju je po farmerkama.

Na starim opekama ležala su dva tela. Ličila su na odbačenu odeću, hrpe dronjaka. Znala je ta lica. *Nebo ih progna da mu lepotu ne ruše.**

Bilo je tako mnogo krvi. Nove krvi. Sveže.

Sivoliki nisu napustili svoja tela. Čak i u panici, znala je da je to krajnje neobično.

„Ko je ovo učinio?“, upitala ih je, a žena je zaječala.

Muškarac je stavio prst na usne, očiju punih straha dok su letele tamo-amo po podrumu. Njegov šapat dolebdeo je kroz tamu.

„Nismo sami.“

---

* Dante Aligijeri, *Pakao*, prev. Dragan Mraović, *Zavod za udžbenike*, Beograd, 2011, str. 48. (Prim. prev.)

1
~~

Oktobar, mesec dana ranije

Aleks nije bila daleko od Tarinog stana. Vozila se tim ulicama s Darlingtonom na početku svoje brukoške godine, hodala je njima dok je lovila Tarinog ubicu. Tada je bila zima, grane drveća su bile gole, a sićušna dvorišta prepuna prljavih humki snega. Ovaj komšiluk je izgledao bolje u još toplim danima ranog oktobra, oblaci zelenog lišća smekšavali su ivice krovova, bršljan je rastao preko žičanih ograda, a sve to je činio nežnim i snenim sjaj uličnih svetiljki koje su bacale zlatne krugove u blagim satima sutona.

Stajala je u dubokoj senci između dve kuće u nizu, gledajući ulicu ispred kafića *Taurus*, kutije od opeka bez prozora ukrašene znacima koji su obećavali keno, loto i pivo *korona*. Čula je potmulo gruvanje muzike odnekud iznutra. Mali krugovi ljudi pušili su i časkali ispod svetala, uprkos znaku pored vrata na kom je pisalo: *Bez dokoličarenja policija obraća pažnju*. Bilo joj je dragog zbog te buke, ali nije joj se sviđala mogućnost da toliko mnogo svedoka vidi njen dolazak i odlazak. Bilo bi bolje da se vrati tokom dana, kad će ulica biti prazna, ali nije imala taj luksuz.

Znala je da će kafić biti prepun sivolikih, privučenih znojem, zbijenim telima, vlažnim kuckanjem pivskih flaša; želeta je da joj neko bude bliže pri ruci.

Onamo – sivoliki u zimskoj jakni i vunenoj kapi, koji je lebdeo pored para koji se svađao, ne hajući za tešku vrućinu miholjskog leta. Kad su im se pogledi ukrstili, njegovo detinjasto lice se nelagodno trznulo. Umro je mlad.

„*Hajde sa mnom*“, zapevušila je sebi u bradu, a zatim zgáđeno frknula kroz nos. U glavi joj se vrtela ta blesava pesma. Neka a kapela grupa vežbala je u dvorištu dok se Aleks spremala da napusti studenjak.

„Kako već počinju s tim sranjem?“, požalila se Loren, prebirajući po kutijama sa pločama, a plava kosa joj je bila još svetlijia nakon leta koje je provela radeći kao čuvarka plaže.

„To je pesma Irvinga Berlina“, prokomentarisala je Mersi.

„Baš me briga.“

„Takođe je rasistička.“

„To sranje je rasističko!“ Loren je doviknula kroz prozor i stavila ploču grupe AC/DC na gramofon, pa pojačala zvuk na maksimum.

Aleks je obožavala svaki minut toga. Iznenadila se koliko su joj nedostajale Loren i Mersi tokom leta, njihovo opušteno časkanje i tračarenje, zajednička zabrinutost zbog časova, svađe zbog muzike i odeće, a sve to je ličilo na sidro za koje može da se uhvati da bi se vratila u običan svet. *Ovo je moj život*, kazala je samoj sebi, sklupčana na kauču ispred bučnog ventilatora, gledajući kako Mersi kači girlandu od zvezda iznad kamina u njihovoj novoj dnevnoj sobi – velika promena u odnosu na njihove skučene sobe u Starom kampusu. Kauč i naslonjača su završili u njihovom novom apartmanu, kao i stočić za kafu koji su zajedno montirale na početku bručoške godine, toster i njegova naizgled nepresušna zaliha slatkog peciva poslatog ljubaznošću Lorenine mame. Aleks je na kraju prošle godine od odbora kuće Leta zatražila bicikl, štampač i novog tutora. Drage volje su pristali, a ona je zažalila što nije tražila više.

Njihov brucoški studenjak u Starom kampusu bio je najlepše mesto u kom je Aleks ikada živela, ali rezidencijalni koledž Dž. E. izgledao je stvarno, solidno i elegantno, trajno. Sviđali su joj se vitražni prozori, kamena lica u svakom čošku dvorišta, izgrebani brodski podovi, raskošno izrezbareni kamin koji nije radio, ali koji su ukrasile svećama i starinskim globusom. Čak joj se dopadala i mala sivilika u staromodnoj haljinici, devojčica ko-vrdžave kose koja je volela da sedi u krošnji iznad ljudjaške na drvetu.

Aleks i Mersi delile su dvokrevetu sobu zato što je Loren osvojila jednokrevetu kad su izvlačile slamčice. Aleks je bila sigurna da je Loren varala, ali to joj nije mnogo smetalo. Bilo bi lakše da dolazi i odlazi da je imala sobu samo za sebe, ali takođe je postojalo nešto utešno u ležanju u krevetu noću i slušanju Mersinog hrkanja s druge strane sobe. Ako ništa drugo, bar više nisu bile zaglavljene u krevetima na sprat.

Aleks je planirala da nekoliko sati bleji sa Mersi i Loren pre nego što bude morala da ode da nadgleda obred u Knjizi i zmiji, slušajući ploče i pokušavajući da ignoriše iritantno *mmmmm uuh* pevačke grupe koja je kažnjavala pesmu „Alexander's Ragtime Band“.

Hajde sa mnom. Hajde sa mnom. Dozvoli da te uzmem za ruku.

Ali onda je dobila poruku od Ejtana.

I tako je sad posmatrala kafić *Taurus*. Spremala se da izade iz senki, kad je pandurski auto prošao ulicom, ganc-nov kruzer, elegantan i tih kao neka grabljivica iz morskih dubina. Uključio je rotaljke i nakratko zatrubio srenom, upozorenje da policija Nju Hejvena stvarno vodi računa o svemu.

„Aha, jebite se“, neko je zarežao, ali gomila se rasturila. Neki su se vratili u klub, a drugi su otišli niz trotoar da nađu svoja kola. Još nije bilo zaista kasno. I dalje je bilo dovoljno vremena da se pronađe druga žurka, neka druga prilika za nešto dobro.

Aleks nije želeta da razmišlja o pandurima ili o tome da bude uhvaćena ili šta bi Tarner rekao ako je dovuku u stanicu i optuže za upad na tuđi posed ili, još gore, fizički napad. Nije se čula sa detektivom od kraja brusoške godine i sumnjala je da bi mu bilo drago što je vidi čak i u najboljim okolnostima.

Nakon što je policijski auto otišao, uverila se da na pločniku nema mogućih svedoka, pa je prešla preko ulice do ružne bele dvospratnice, udaljene svega nekoliko metara dalje niz ulicu od kafića. Smešno kako sva tužna mesta izgledaju isto. Prepune kante za đubre. Dvorišta zarasla u korov i verande krcate starudijama. *Srediću to ili neću*. Ali na prilaznom putu te konkretne kuće stajao je parkiran nov kamionet sa personalizovanim registarskim tablicama: ČDKAUT. Bar je znala da je na pravom mestu.

Iz džepa pantalone izvadila je ogledalo. Kad nije mapirala bezbrojne crkve Nju Hejvena za Dozovu, leto je provodila kopajući po fiokama oružarnice u Il Bastoneu. Rekla je sebi da je to dobar način da ubije vreme, upozna se sa kućom Leta, a možda čak i ždrakne šta bi vredelo ukrasti ako dođe do toga, ali istina je bila da je, dok je preturala po ormanima oružarnice, čitajući male ručno ispisane kartice – *Ozimandijasov ćilim; monsunski prstenovi za dozivanje kiše, nepotpun komplet; paliljos del dios* – mogla da oseti Darlingtona kraj sebe, kako joj gleda preko ramena. *Te kastanjete*

*proteraće poltergajsta, Sternova, ako odsviraš tačan ritam. Ali i dalje ćeš otici
sa reš pećenim prstima.*

To je istovremeno bilo utešno i problematično. Bez izuzetka, taj postojani glas učenjaka poprimio bi optuživački ton. *Gde si, Sternova? Zašto nisi došla?*

Razgibala je ramena, pokušavajući da strese grižu savesti. Morala je da ostane usredsređena. Tog jutra je uperila džepno ogledalo ka televizoru da vidi može li uhvatiti opsenu sa ekrana. Nije bila sigurna da će to upaliti, ali ipak jeste. Sad ga je otvorila i pustila da iluzija padne na nju. Dokaskala je do stepeništa verande i pokucala.

Čovek koji je otvorio vrata bio je ogroman i mišićav, a vrat mu je bio debeo i ružičast kao šunka iz crtača. Nije morala da pogleda sliku na telefonu. To je bio Kris Ovens, takođe poznat i kao Čudak, sa krivičnim dosjeom dugačkim kao što je on sam i dva puta širim.

„Sunce ti žarko“, rekao je kad ju je ugledao na vratima, očiju uperenih u prostor trideset centimetara iznad njene glave. Opsena je dodala pedalj i po na njenu visinu.

Podigla je ruku i mahnula.

„Ovaj... Mogu li da ti pomognem?“, upitao je Čudak.

Aleks je pokazala bradom na unutrašnjost stana.

Čudak je zavrteo glavom kao da se budi iz sna. „Aha, naravski.“ Zakoračio je u stranu, pa mahnuo rukom u grandioznom gestu dobrodošlice.

Dnevna soba bila je iznenađujuće uredna: halogena lampa ušuškana u uglu, veliki kožni kauč sa odgovarajućom naslonjačom postavljen ispred masivnog televizora sa ravnim ekranom podešenim na kanal ESPN. „Želiš li nešto da popijes ili...“ Oklevao je, a Aleks je znala o čemu razmišlja. Postojao je samo jedan razlog zašto bi se neka slavna ličnost pojavila na njegovom kućnom pragu u četvrtak uveče – ili bilo koje druge večeri, zapravo. „Hoćeš nešto da završiš?“

Nije joj zaista bila potrebna potvrda, ali sad ju je imala. „Dužan si dvanaest somića“, rekla je.

Čudak se zateturao unazad kao da je odjednom izgubio ravnotežu. Zato što čuje njen glas. Nije se trudila da ga zamaskira, a nesklad između njegova glasa i opsene Toma Brejdija stvorene ogledalom doveo je do toga da se ta iluzija poljulja. Nema veze. Magija joj je trebala samo da bez galame uđe u Čudakovu gajbu.

„Šta, do mojega...“

„Dvanaest somića“, ponovila je.

Onda ju je video onakvom kakva je zaista bila, sićušna devojka u njegovoj dnevnoj sobi, sa razdeljkom u crnoj kosi, toliko mršava da bi mogla da sklizne pravo kroz podne daske.

„Ne znam ko si ti, jebote“, zaurlao je, „ali u pogrešnoj si kući.“

Već je koračao prema njoj, a soba se tresla od njegove masivnosti.

Aleks je naglo ispružila ruku ka prozoru, prema pločniku ispred kafića *Taurus*. Osetila je kako sivoliki sa vunenom kapom ulazi u nju, osetila je ukus gumenih bombona *džoli rančers*, namirisala smrad gandže. Njen duh se osetio nedovršeno i izbezumljeno, ptica koja iznova udara u prozorsko okno. Ali njegova snaga je bila čista i divljačka. Podigla je ruke i dlanovima udarila Čudaka u grudi.

Rmpalija je odleteo unazad. Telom je udario u televizor, polomio ekran i oborio ga na pod. Aleks nije mogla da se pretvara da joj ne prija da krade snagu sivolikih, da bude opasna bar na tren.

Prešla je preko sobe i stala iznad Čudaka, pa sačekala da mu se pogled izbistri.

„Dvanaest soma“, ponovila je. „Imaš nedelju dana da platiš ili se vraćam i lomim kosti.“ Mada je bilo moguće da mu je već slomila grudnu kost.

„Nemam ih“, prostenjao je Čudak, rukom trljajući grudi. „Klinac moje sestre...“

Znala je sve izgovore; i sama ih je izmišljala: *Mama mi je u bolnici. Kasni mi uplata. Mojim kolima treba novi set kvačila, a ne mogu da ti platim ako ne odem na posao.* Nije zaista bilo važno jesu li bili istiniti ili ne.

Čučnula je. „Saosećam sa tobom. Zaista. Ali imam svoj posao, a ti imaš svoj. Dvanaest hiljada dolara do sledećeg petka ili će me prisiliti da se vratim i pretvorim te u primer za svakog drugog sitnog dilera u komšiluku. A ne želim to da uradim.“

Stvarno nije želeta.

Čudak joj je izgleda poverovao. „On... drži te u šaci?“

„Dovoljno da me dovede ovamo večeras i ponovo vrati.“ Slepoočnice su joj odjedanput bolno zapulsirale, a u ustima joj je eksplodirao preslatki ukus karamelizovanih jabuka. „Sranje, čoveče. Baš loše izgledaš.“